25. května 1980 ještě nikdo netušil (ani my organizátoři), kde bude národní finále Porty. Mělo se konat už 3. – 6. července. To bylo tak. Po každoročním putování jsme v roce 1977 s Portou zakotvili v Olomouci. Město ji přijalo celkem vlídně. Získala prostor ve sportovní hale Dukly, kam se vešlo 1500 diváků. A byla tam další místa v sálech PKO a Domu armády, kde se konaly recitály kapel, probíhala autorská soutěž a v noci se odehrávaly jam sessiony. To vše třikrát v letech 1977, 1978 a 1979. V posledním roce už to ale stačilo jen hodně těsně. Hala byla přeplněná, na recitálech lidé poslouchali i za otevřenými okny. Diváků každý rok pár stovek přibylo. Porta rostla. Společně s olomouckými přáteli jsme vymýšleli řešení pro rok 1980. V Olomouci stála větší sportovní hala asi pro tři tisíce lidí hned vedle hřiště, kde by mohli návštěvníci tábořit a současně i areál vysokoškolských kolejí jako ubytování pro muzikanty. K dispozici bylo i letní kino na hradbách nebo místo v parku na výstavišti Flora. Přípravy běžely jako na drátkách, vstupenky už byly v předprodeji, když přišla ledová sprcha. V Olomouci se vyměnili nějací straničtí funkcionáři. Mít ve městě festival s odrbanými diváky v maskáčích a kapelami, co hrají americkou „kontra“ hudbu, se jim nelíbilo. Konec, tečka, Porta v Olomouci nebude. Dozvěděli jsme se to na konci května, plakáty už byly v tisku. Tyhle věci se nám stávaly nejen s Portou ale i s ostatními festivaly, které jsme organizovali, a vždycky jsme se s tím nějak vypořádali. Teď bylo ale jasné, že Porta nebude nejen v Olomouci, ale nebude vůbec. Za tři týdny nebylo možné najít jiné místo, dohodnout se tam a festival připravit. Pak napadlo někoho stéblo tonoucího: Sokolov a Jarda Studený. Tam by to dokázali.

V Sokolově se k tomu všichni stavěli pozitivně. Byl to takový trampský kraj. Problém byl spíše ten, že bylo dohodnuto, že v Sokolově bude jen jeden festival a to Festival politické písně. No ale pro jednou… Už i svazáci jako oficiální pořadatelé onoho festivalu pochopili, že Portu je třeba zachránit. Na místě byla k dispozici sportovní hala, Hornický dům kultury a techniky s velkým sálem, místní divadlo a sály Závodního klubu Hvězda a Závodního klubu Akryl. Můj rozpis koncertů a recitálů z Olomouce se dal s drobnými úpravami použít v Sokolově, všude se nakonec hrálo. Město po osmi letech znovu ožilo Portou. Statistika uvádí, že to bylo celkem 35 koncertů, 27 recitálů, vystoupilo 51 skupin a 6 jednotlivců, celkem 313 účinkujících.

Největším problémem v době předinternetové bylo informovat o změně všechny, co chtěli na Portu přijet. V našem štábu jsme žhavili telefony, informoval Mladý svět, zprávu přinesla Mladá fronta a rozhlasové Mikrofórum. To bylo tak vše, na co jsme se mohli spolehnout, ale tichá pošta (za totáče vůbec a mezi trampy zvlášť) fungovala bezchybně. I přesto se našli nic netušící návštěvníci, kteří vyrazili z Prahy směr Olomouc. Průvodčí znalý situace jim ukázal článek v Mladém světě a pak je po dohodě s kolegou přesadil v Pardubicích do rychlíku, který mířil opačným směrem. S tím průvodčím bych rád dal pivo.

Tým vedený Jardou Studeným perfektně zapracoval. Přesto se pár věcí dohánělo ještě v den zahájení. Bylo například potřeba do sportovní haly přinést dva tisíce židlí. A tak návštěvníci, kteří přijeli první, odložili usárny a šli nosit. A stejně tak po závěrečné Dvoraně opačným směrem.
Hudebně byl ročník 1980 nadupaný, porota mohla hýřit cenami. Porty dostaly kapely Cop, zlínský AG Flek, Heuréka a Smolaři z Prahy, českolipské Studio PF, jihočeské Zřídlo a plzeňský Ultramarin. A ještě se ten rok rozdávaly Malé porty (Louisiana, Máci, Newyjou, Sasanky a Topas) a Zelené porty pro objevy (Habr, Ptáci, Tulačky). Wabi Daněk přivezl „Ročník 47“, hit festivalu. Ale zapomněl se přihlásit do autorské soutěže, takže nebodoval. S tím stěhováním to bylo poněkud dramatické, ale nakonec všechno dopadlo úplně nejlíp. Všechny kapely dorazily včas a na správné místo a zdálo se, že i drtivá většina návštěvníků našla Sokolov. Ovšem přišla otázka, jak s Portou v roce 1981. Dva festivaly v Sokolově trvale být nemohly. Nakonec s nápadem přišli samotní svazáci, protože Festival politické písně nesměl být nijak ohrožen. Přišli s nabídkou, že Porta by mohla být v Plzni. Že prý je tam dokonce rozlehlé výstaviště ex-Plzeň.

A za dva měsíce už jsme se na něj jeli podívat.

(Z mé knihy „S kytarou na zádech“, která vyšla v plzeňském nakladatelství RegionAll.)